

Britannos illi, qui sunt Improbi, grates habuisse Burneto credendi sunt, quod flagitiorum suorum retributionem in immensum quodammodo distulerit: ita Probos quoslibet eidem indignatos persualum habeo, quod Paradisum, quem & ipsi sperant (jure ne, an injuria, minime nunc opus est investigare.) a tot Sæculis clausum exhibuerit, & quo unquam tempore recitandum sit, obscurum omnino reliquerit. Certe illud exploratum est mihi, fatentibus ejusdem Libri editoribus in Prefatione, videlicet quam factum suum Burnetus *gravium quorundam* in Britannia Theologorum amico examini tradidisset, exhorruisse viros doctos atque sapientes hominis consilium, utpote quod in perniciem Christianæ Religionis & Reipublicæ manifeste vergat, eidemque fuisse auctores, ut lucubrationem, nullum decus, sed odium sibi & contemptum paritarem, supprimeret, prudentiusve flammis infundendam commendaret. Atque ille profecto, dum vixit, ab exponenda pestilenti merce abstinuit. Attamen, ut est Novatorum omnium, quibus idem perinde est bona fama, atque infamia, dum eorum nomen in ore hominum sonet: ita Librum vivens pressit, ut liberum ei post mortem ostium voluerit. Neque defuere viri, qui, quod sacri sui loco ponant sanctissimæ Religionis deprimenta quæque oblectricias manus libenter eidem præbuere. Hos nempe fructus ex infelici Schismate suo jamdudum Britannia refert, ut gregem non credentium in sinu suo augeri quotidie cernat, ac terrore gliscienti morbo nullum amplius remedium agnoscat. Itaque Anno 1726. Londini in lucem erupit Burneti Liber. Acuto minime ingenio opus est ad dignoscendum, qua pice oblitum sint illius Editores. Inquiunt enim: *Reperio in scriptis, post obitum ipsius, codicem, in quo nonnulla immutata, visum est in Paucissimorum usum Aliquot exemplaria recudere: quippe quæ ægre ferrent ex doctioribus nonnulli, magno summi viri studio excultum Opus aliquando forsitan interire posse: Adhibita tamen est cautela, ne in Vulgus emaneret. Quisquis igitur hunc Librum in manus sumpserat, is se nullo modo passurum, a quoquam aut calamo aut typis describi, data fide obstringitur.* Ita illi, fanniones utique impii, in ludibrium suorum præcipue contribulium, quando tot exemplaria virulenti Operis ubique diffeminarunt, eorumque interim raritate conficta, pretium & desiderium illius apud incautos adaugendum sperarunt. Quare, si conjecturæ locus, id unum consequuti videntur, ut apud probos Britannos gloriam sibi malignè perditique animi compararint: qua procul dubio fraudandus nequaquam est, quicumque in corruptelam Religionis & Reipublicæ suæ sciens volensque conspirat. Sed hæc missa faciamus.

Sero ad me perlatum fuit Burneti Liber, atque e vestigio nulla mihi de illo confutando injecta est cogitatio. Immo ne illum quidem, fateor, legere sustinui. Quippe quemnam in finem, nisi ut desipere incipiam, ad Novatorum scripta me conferam? Qui me in Religione confirmant, non qui me ab ipsa avertant, equidem quero & amo. Verum ubi intellexi, per Italiam serpere ejusdem exemplaria non pauca, tunc vires meas, quantumcumque sint, in præsidium Religionis ac Veritatis, simulque fratrum meorum, experiri in animum induxi. Profecto certum mihi pene est, ex Catholicis neminem, etiamsi in Burneti Librum incurrat, quidquam ab illius abominando conatu, & fraudulenta eruditione commotum iri. Nam ex quo Catholica Ecclesia, in Florentino potissimum Generali Concilio, quid heic nobis credendum sit, decrevit: habemus firmiorem Evangelicum sermonem, in quo stabiles conqueviscimus, certos nos faciente Deo, ibi Veritatem perpetuo futuram, ubi est Ecclesia Dei vivi, *Columna & firmamentum Veritatis*, contra quam portæ Inferi nunquam prævalebunt. Nihil tamen fecius quam & pusillis auxilium præbere juvet adversus Novatorum insidias, atque utile non minus quam jocundum cuiuscumque esse consueverit, posse etiam de Fide nostra, prout occasio tulerit, rationem reddere: propterea operæ pretium me facturum duxi, si hanc provinciam susciperem, atque una cum confutatione Burnetani somnii aperirem, quam solidis atque inconcussis fundamentis hæc etiam in re nitatur Romana Ecclesiæ sententia. Eo autem lubentius in arenam descendi, quod, nisi mea me fallit opinio, argumentum hoc videre mihi visum sum nondum pro dignitate pertractatum a nostris. In eo quidem versati sunt jamdudum Sanctus Thomas Aquinas, Alphonsus de Castro, Cardinalis Bellarminus, Vasquius, Petavius, alique insignes Theologi, sed jejune, sed alio properantes. Itaque opus aggressus sum, ne illis quidem, qui inter Britannos sapiunt, ingratum, ut spero, futurum, si forte ad eorum manus perveniat.

Ex ejus autem lectione utinam desiderio ac spe Cœlestis illius Regni, pro quo pugna suscepta est, vehementius in dies animi nostri accendantur. Eja mature oculos mentemque erigamus ad ineffabiles illas delicias, atque ad felicissimam æternamque Patriam illam, ad quam brevis peregrinatio nostra tendit. Quo importunius impii quidam Novatores a beatissimi illius loci possessione removere nos, seu remorari contendunt, eo nos alacrius, divinis freti promissis, neque amplius dubii de celeritate Præmil, per Virtutum iter festinemus. Ceterum non ego singulas perverfas opiniones, sive somnia in eodem Burneti Libro temere exposita, oppugnanda mihi proposui. Unum volo: videlicet ostendere, quam immerito, dicam etiam quam impio consilio, ille Justis perfectis Beatitatem negarit in Cœlis, antequam Corpora in
fine